

landet, og heraf var ca. 1.250 tvangsfjernede. Hovedårsagen til disse anbringelser var enten, at barnet blev erklæret for adfærdsvanskeligt, eller omsorgssvigt fra forældrenes side, og det kunne muligvis være undgået i rigtig mange tilfælde, hvis der var grebet ind med forebyggende foranstaltninger fra kommunernes side – ikke alle fjernelser, men en del af dem.

Anbringelse af børn, enten det sker frivilligt eller ved tvang, har meget store menneskelige omkostninger, som for os er det vigtigste; men også samfundsøkonomisk er der store omkostninger. Men når det er sagt, kan jeg ikke lade være med at klandre kommunerne, for i alt for mange tilfælde er fjernelse af børn sket på alt for spinkle grundlag. I mange tilfælde er der ikke foretaget ordentlige forundersøgelser i hjemmet og ikke sat foranstaltninger i gang for at hjælpe familierne. Jeg siger ikke, at vi helt kan undgå at fjerne børn fra forældrene, for der er forældre, som aldrig burde have været forældre. Det, der forstyrrer i disse tilfælde, er, at børnene overhovedet ikke bliver hørt i sagerne, men regeringen er åbenbart nu på vej med et forslag, der vil ændre dette, så det ser vi frem til. Ligeledes skal vi have set på det faktum, at frivilligt anbragte børn ofte er kastebold mellem plejefamilier og egne familier – et faktum, der kun skader børnene.

Socialt truede familier skal der tages hånd om, det kan være i kortere eller længere perioder, alt efter hvad årsagerne til familiernes besværligheder skyldes. Samfundsmæssigt er det langt billigere at gribe ind i tide med støtte til hele familier end at lade det komme så vidt, at familierne går i stykker. Vi må ligeledes sikre, at der bliver skabt bedre vilkår for familier med anbragte børn, så børnene igen kan komme tilbage til familien. Her mener jeg også, at man skal se på, hvad bedsteforældrene til begge sider kan gøre. For børn med forældre, der er misbrugere, skal der ske foranstaltninger til at støtte og til eventuel afvænnning af forældre, så familiens ressourcer igen bliver så store, at de kan påtage sig ansvaret for børnene.

I Dansk Folkeparti mener vi, at man bør sætte ind meget tidligt over for de truede forældre med hjælp til at få familielivet til at fungere igen. Det er som regel børnene, der kommer til at betale prisen for et dårligt fungerende forældrepar. Man må i børneinstitutioner og skoler være meget på vagt over for børn, der udviser en adfærd, der giver mistanke om omsorgssvigt, og ikke være bange for at tage kontakt til

hjemmene. Tager man fat på problemerne i tide, kan mange unge mennesker reddes fra stofmisbrug og kriminalitet. Vi må kort sagt blive bedre til at forstå signalerne fra børn, der har det dårligt hjemme, og så sætte ind med hjælp hurtigst muligt.

Som tidligere nævnt kan vi støtte forslaget til vedtagelse.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-Demokraterne mener, at det er en meget velkommen debat. Vi synes, det er glimrende, at vi med jævne mellemrum tager præcis de her områder op og får dem debatteret her i salen. Det er i øvrigt også meget aktuelt, idet man jo i den senere tid i dagspressen, på konferencer og ved høringer har vendt præcis det spørgsmål her, for det er jo ikke alene det traditionelle billede, vi har af, hvilke familier der er truede, og hvilke børn der er truede.

Det har vist sig, at det, at vi har så forfærdelig travlt, det, at vi ikke har tid til vore børn, og det, at vi ikke evner – som nogle familier ikke gør – at give kærlighed og tryghed til børn, er et nyt billede, som vi ser på grund af den fortravlede hverdag, og det har i realiteten ikke så forfærdelig meget med penge at gøre.

Det har mere at gøre med mangel på oprigtig omsorg og nærhed over for børnene. Nu ser familier jo meget forskellige ud i dag, men det har vist sig at være væsentligt for et barn, at det har en fast, gennemgående person i sin barndom, som det har tillid til og tryghed ved, og hvor der er gensidig kærlighed.

Men hvordan får vi folk til at geare ned igen? Det kan man jo så spørge sig selv om, men det er i hvert fald de muligheder, vi burde have givet børnefamilierne, og det var jo sådan, at vi alle sammen stod spændte her i salen og skulle lukke børnepakken op og fandt ud af, at der ikke var meget andet end det flotte, glittede papir at glæde sig over, altså det, vi var blevet lovet. Så det står stadig tilbage at få udmøntet, hvad det er, man egentlig har tænkt sig.

Det, der er på bordet i stedet for, er jo forhøjelsen over 3 år af betalingen for daginstitutioner, og de spørgsmål, som vi skal behandle senere i dag, om omlægning af forhøjede børnetilskud, så det bliver taget over faderens bidrag. Jeg synes hellere, man skulle bruge de 250 mio. kr. til noget fornuftigt, bruge dem på dette område til at støtte præcis de truede familier med.

Men det, der skal til, er jo også et meget tættere samarbejde imellem ministerierne, end der